

Megjelenik e lap minden Vasárnap és Csütörtökön. Előfizetheti minden es. k. postahivatalnál, a lapok kiadó hivatalához, czimrendelevelekben. Ára évi negyedr 3, félévre 6, évre 12 pengő forint.

A lap szellemi ügyeit illető közlemények a szerkesztőséghez utasítandók.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:

A Szentegyház utcában, a Kendeffi háznál, 487. szám alatt.

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY

(HARMADIK ÉVI FOLYAM.)

Hirdetések minden nap, vasárnap egy sor után 4 pengő, a hirdetések; folytonos hirdetések 1180 pengő elengedtetik. Mindenik hirdetésre 15 pengő bélyegdíj előre befizetendő.

A lap anyagi ügyeit érdeklők: u. m. előfizetés, hirdetések, reklamációk sat. a kiadó-hivatalhoz utasítandók.

KIADÓ-HIVATAL:

A Központozásban, STEIN könyvkereskedésben.

A REPCZE-POGÁCSA MINT TRÁGYA

III.

A táplálékai múlttal, a tápanyagoknak az illető testek általi eltulajdonítása; egy növény növekszik, midőn tömege nagyobbodik, a tömeg pedig gyarapodik, ha a tápszernek alkatrészei, az illető test alkatrészeivé átváltoznak. A szén-savanyból képződik p. o. a cukor; a kovássavanyból a növény szárának és leveleinek egyik alkatrésze lesz; a káli átmegy a növény nedvébe; a phosphorsavany, a kálinak egy része; a més, a keserű-föld pedig a magvaknak lesznek alkatrészeivé.

A tápszerrel illetőleg, meg kell különböztetni a gyors vagy rögtön működéstől a hatás tartósságát.

A tápszer hatása általában a meglevő és hatásra alkalmas részek összegétől föltételeztetik, és ennek meg kell felelnie azon mennyiségnek, melyet a növény közönségesen viritásának egy szaka alatt föl képes szívni, és valósággal élvez is. Bármilyen csekély hiány csökkenti az aratást, a fölösleg pedig nem emeli azt egy bizonyos fokot fölül. A fölösleg a következő viritási szakra fogja hatását gyakorolni; a tartós jó aratások általában a hátramaradt tápszernek mennyiségétől függenek; ha tizszerte nagyobb a tápszer-maradék annál, mennyi egy aratásra szükséges: akkor tiz éven át tiz jó aratásunk van biztosítva, és így tovább.

Egy test, p. o. egy darab cukor, annál gyorsabban fölolvad egy bizonyos folyadékban, mentől jobban el van aprózva, mivel akkor több részei jöhetnek ugyanazon idő alatt az illető folyadékkal érintkezésbe; minden hasonló vegytani működésnél a hatás kívülről megy befelé; egy a talajban levő tápszer külfelülete által hat, és azon rész, mely ezen alól fekszik, hatástalan, mivel nem olvadhat fel; mentől többet sajátíthat el a növény bizonyos idő alatt az ilyen olvadékból, annál sikerteljesebb hatása azon idő alatt. Ötven font finom liszté örlött csontp. o. akkora hatást idéz-

het egy év alatt elő, mint 1, 2, 300 font durvább alakú; utolsó alakjában se hatásosan ugyan a csont, de hogy sikert mutasson, azaz felolvadhasson, több időt igényel: a hatás tehát kevesebb ugyan, de tartósabb.

Hogy mind magának a talajnak, mind alkatrészeinek hatását a növény-életre tökéletesen felfoghassuk, tudnunk kell, hogy a benne levő tápszernek készek bármikor is a működésre, ha nem is hathatnak mindig; hogy bármikor is készek körutjuk megtételére, mint egy fiatal nő a tánczra, — csak tánczos legyen kéznél.

Nyolcz anyagot kell a mezőgazdának talajában birnia, ha azt kívánja, hogy minden növényei dasan tenyészessenek, és földjei a lehető legjobban jövedelmezzenek. Némelyik ezek közül, de nem mindenik, mindig és nagy mennyiségben van a talajban, három közülük a legtöbb talajnak csak kölcsönözve van. A gabona-félék termelésére hét, a takarmány-félékre nyolcz egészség és erős lóra van a gazdának szüksége; ebből három előfogad, és csak a többi marad neki; legyen csak bár egy ezek közül gyenge vagy beteges, már a félutban megáll az egész; ha pedig egyik vagy másik merőben hibázik, egy tappot se mozdulnak. Nyolcz szemű láncz övedzi a mozgató keréket; és ha ezen láncz-szemek valamelyike gyenge, azonnal szétszakad a láncz, s pedig, a melyik hiányzik, mindig az a legfőbb karika, mely nélkül a kerék egy fordulót se képes tenni. A láncznak szilárdságát mindig a leggyengébb karika föltételezi.

Azt hívók, mond Liebig, hogy a növények tápszerkeiket folyékony alakban szívják magokba, és hogy a tápszernek sebes hatása azoknak könnyű olvadhatóságával némi arányban áll: továbbá, hogy a szén-savanyval egyesült eső viz által jutnak a tápszer hatásos részei, a gyökér segítségével, a növény-testbe: hogy a növény hasonlít azon spongyához, melynek fele nedves földre vonatván, másfele pedig a léggel érintkezik, és a mely arányban felső részéből a nedvesség elpárolog, azon arányban pótolja al-

só nedves része a földből azt vissza; hogy tehát a növény gyökerei által felszívott víz-részek a levelek által megint elpárolognak; és hogy mindaz, mi a vízben föl van olvadvá, a víz részével együtt, a növény gyökerein át a növénytestbe jut, azaz hogy a növény minden a vízben feloldott anyagokat, a táplálkozási rendszer következtében, sajátíthat csak el, a talaj és maga a növény is merőben szenvedő állásban maradván.

Tamítottuk, mond Liebig tovább, hogy a talajban levő tápszer, távol minden gyökér-rostoktól, el képes valamely növényt tartani, csak legyen a rostok és tápszer között annyi nedvesség, mennyi azt felolvadhat. A levelek általi elpárologás következtében, a növény-gyökerek kelő mennyiségű viz-részt szívják megint föl: tehát e szerint az összes folyadék-részek, ide érte a felolvadt tápszerkeket is, folytonos mozgásban lennének a gyökerek felé; a víz — úgy hívók, — a mozgony, mely a talajban levő felolvadt részeket a növény-gyökerekhez nem csak közelebb viszi, de sőt azokkal közvetlen érintkezésbe téven, élvezeti is.

Ha 40 mázsa gabonaszem, és 100 mázsa szalma termelésére 1 mázsa káli, és ezen 1 mázsa káli és fél mázsa phosphor-savanyt felolvadt, s a növények által föl szívható állapotban 1 hold és 1180 ööl szántó-föld területén eloszolva gondoljuk, ekkor ezen két anyagnak fennebb kitett mennyisége egy évi jó aratás előidézésére elég, és ha ugyanazon földterület kétszer vagy százszor annyit tartalmaz, ekkor két, vagy száz hasonló aratást remélhetünk; így tanítottuk volt.

Mindez pedig — mond Liebig — nagy és veszélyes csalódás vala.

Azon hatáshól, melyet a víz és szén-savany a tömegekre gyakorol, következtetünk a termő-földre is; de ezen következtetés merőben hamis vala.

Egy, de még csak egy vegytani tünémeny se létezik, mely az emberi bölcseséget annyira képes lenne elnémitani, mint

azon viszony, melyet a növény-életre alkalmas szántó, vagy kerti-föld tanusít.

A legegyszerűbb kísérletek bárkit is meg fognak győzni a fölül, hogy termőföldnek bármelyik nemén átszivárogtatott eső-víz, a kálinak, a kovássavanynak, a phosphorsavanynak, vagy az ammoniaknak legparányibb részét se olvasztotta legyen fel; tehát, hogy a termőföld a benne létező növény-tápszerkekből legparányibb részecskéket se enged át a viznek: következtetjük, hogy a víz semmitse ragadhat azokból magához. A legtartósabb eső se képes a termőföldnek — kivévén, a mit földestül magával ragad, azaz lemos, — termékenyítő föltulajdonát elcsajátítani.

Nemes János.

KÜL- ÉS BELFÖLDI LEVELEZÉS.

Brusza. — Lesseps, a suez-i hős, ki egyedül egy oly eszmét dobott Európába, mely azt foglalkodtatja és foglalkodtatja sokáig, néhány nap óta itt mulat. Mr. Deleffe, (török szolgálatban levő francia mérnök-kari tiszt) és Mr. Gardey (a szultán gyerekeinek francia tanítója) társalgásban tegnap megkísérlék az Olympia felhágni, de a sok hó miatt nem tudtak a tetőre felmenni.

Azt hiszik, hogy Mr. Deleffe-nek hivatalos küldetése lenne a gemlek-brusza-i út megvizsgálási, s az iránt jelentést a kormánynak beadni; az idevaló pasha nagyon sürgeti ezen utvonat bevezetését, s szakértő mérnökök megbecsülése szerint, még 4 millió piaster igényeltetnék ezen munka végteleles elkészítésére; ha a kormány ezen összevet megfizetné, azért nem kell hinni, hogy az út (mely bár alig néhány mf. hosszú, s már 8 év óta megkezdett) bevezetnének; nem, Törökországban sok mindent megkezdnek, de soha semmit se végeznek be; a 4 millió piaster fele a pasha zsebébe ragadna, egyharmadán a többi hivatalnokok osztalkoznának, s egy harmadából, szemet szurandók, valamint csinálnának az úton: — ez így szokott menni Törökországban minden vállalatnál, ha csak az kizárólagosan európaiak kezébe nem adatik, ezek is ugyan követik az itt uralgó szokásokat, de zsebeik még se olyan szurkosak, mint a török hivatalnokéi. Wageman, egy török szolgálatban levő mérnök, kari tiszt, a brusza-i tér canalizációjának tervét elkészítendő, küldetett ide.

— Én nem bánom. Reád bízom, jó Emerentia, tégy a mit jónak látsz. Bizalmammal együtt szívem sorsát is kezeidbe tettem le...

* * *

Az nap alkonyán Emerentia és Saphira, kik egy lovász kíséretében kilovagoltak, a Maros partján valóban találkoztak Márkházival, ki dobogó szívvel közeledett a két hölgyhez, és tiszteltteljesen, remény és félelemtől habozó tekintettel hajtá meg magát nyergében. Emerentia csak annyit mondott meg neki, hogy jelenjék meg ottan, mert Saphira találkozni kíván vele. Épp azért álmolni se meré, hogy a találkozás ezelője nem kevesebb, mint öt a legelőtől több kegyben részesíteni. Sőt tudva azt, hogy e büszke, szigorú nő irányában több ellenszenvet és türelmetlenséget tanusított, mint a mennyi elég lett volna kétségbeesíteni egy kevésbé makacs szívet, mint az övé, készen volt arra, hogy most legalább is arra lesz szépen fölkerve, miszerint hagyja el az udvart. De másfelől egy határozatlan sejtelen mégis azt sugárta neki, hogy e nő, ki öt bizonyára igen félreérté, eddigi igaztalanságait tán nem fogja a legnagyobbtal tetézni. Képzeltetni nyugtalanságát, midőn Emerentia néne egész vidáman örvendezni kezdett a véletlen találkozásoknak, s felszólította, hogy csatlakozzék társaságukhoz, miáltal Saphira elfoglaltan hallgatott. Alig telt bele azonban néhány perc, Emerentia oly ügyes fordulatot adott a beszélgetésnek, hogy egyszerre mindháman a legelőn több társalgásba vegyültek. Márkházi azt hitte, álmodik, oly szépnek, oly ígéző nyájasnak találta a hölgyet, ki addig mogorva, visszautasító magatartásával őt oly sokat szomorította. Hangja kéréldő, megbánó, s végre érzeménys volt. Semmitse mondott ki, de mindent sejtetett, s midőn egy

SAPHIRA.

Irta HALMAGYI SÁNDOR.

VI.

Saphira.

(Folytatása és vége. *)

Saphira, nem is figyelve Emerentia szavaira, keserű hangon folytatta:

— Ah, a mennyi kínos órát nekem Márkházi okozott, több, mint a mennyi elég arra, hogy valakit, mint halálos ellenszengünket, üldözzük. S valóban voltak pillanataim, midőn boszut esküdtem ellene és semmivé akartam tenni őt. Két szavamba került volna, s ő most nem lenne Gyulafehérvárt a mindenkitől kedvelt és dicsőített udvarnokhadnagy. Gyűlöltöm pedig őt föleg azért, mert gyanum folytonosan ingerelt, s irántami szenvedése utálatos volt nekem és úgy tűnt fel előttem, mintha az csak nagyravágyó számítás lett volna, mely megelőz. E lázító gondolatot folytonosan szítá bennem egy rémeszme, hogy... többé nem vagyok a régi Saphira, kinek fejedelmi származása és gazdagsága csak másodrangu érdem. Ama tükör előtt sokszor álltam én leveregetve, nézém, ha valóban nem vagyok-e már többé fiatal és szép, mint egykor monadták, hogy az vagyok?

— És a tükör, mit mondott a tükör?

— Azt mondták, hogy elmúlt az én ifjuságom, elmúlt, s gúnyosan mutatott nekem egy redőt és pár ősz hajszálát.

— Az udvariatlan, hazug tükör!

— Oh Emerentia, ne ámsit engemet! Mondt igazán... midőn az imént a tükör elibe vontál, szavaid őszinték valának-e? Lásd, én nyiltan

bevallom ama gyöngeségemet, nekem oly végtelenül jól esett, midőn Magyarátad, hogy még fiatal és deli vagyok. Oh ne nevesd ki a rideg apácát e hivatkozásért. Engem annyit gyötört ama megalázó rémgondolat, hogy valaki szerelmet tanusít irántam, nem magamért, hanem tán...

— Ne is mondd ki az utálatos szót. Te, édesem, esküszöm lellem üdvösségére, hogy oly szép és oly deli vagy most is, mint senki más az udvarnál. Ez volt tehát az egész győtrelemnek oka? Lásd, kedvesem, nem volt hozzád bizalmad... Magadnak köszönd a rossz órákat, s hogy annyi igaztalanságot követél el egy becsületes szív iránt, mely téged szeret, én tudom legjobban, hogy igazán szeret.

— De Griseldis...?

— Sajnálom szegénykét, hanem a fiatal lélek olyan, mint a fiatal test, könnyebben gyógyulnak sebei. Tudnod kell, hogy Márkházi irántam, mint édes anyja iránt, a legnagyobb szeretettel és őszinteséggel viseltetik és éppen ma, mint nagy titkot adta tudomra, hogy a vajda leánya naponként több-több vonalmat árul el iránta, s ez aggasztja őt és tanácsomat kéré. Mondt meg, ím neki, hogy te szeretsz egy más valakit, ha akarod, meg is nevezheted; adám neki tanácsul. Nem képzeld, milyen megütődve s gyanakodólag nézett reám, mintha tekintetemből akarta volna kiolvasni, hogy gyanyitok valamit. Aztán egy sohajt elnyomva, szomorúan mondt: „Ígen, ez valóban nem rossz tanács! megmondom neki, hogy én már szeretek, bár remény nélkül, de kioltatlan szenvedéllyel szeretek egy hölgyet, szépet, nemeset, oly fontos jeleműt, a minőt én... sohase ismertem; de hogyan nevezem meg őt, midőn számomra nincs neve, s egész lénye csak egy elérhetlen ábrándkép, mely szüntelen előttem leng!” Azzal sebesen elment és láttam, a mint süvэгт

komoran fejébe nyomva, gyors léptekkel sietett át az udvaron a fejedelmi palota felé. És ő valóban szavát állotta. Másnap a kis leány halál-sápadt volt, szemének fénye kialudt és roskadó léptekkel támogett alá s fel, mintha keresett volna valamit, a mit mindörökké elvesztett. Azt mondták, nagyon beteg és... tudod, hiszen csak tegnap volt?... lefektették szépen, hogy gyógyuljon meg.

— Szegény kis Griseldis! — susogá Saphira, egészen elszomorodva, mi alatt egy forró könyörgött le arcán; — én tudom, oh én jól tudom, mit szenved most a szegény leánya. A gyermekszív szenvedélye hasonlíthatatlan öröm vagy fájdalom kútfeje, és én nagyon, de nagyon szánom őt.

— És Márkházi...? — kérde Emerentia.

— Ah, ne beszéljünk többet róla! — kiálta fel amaz, egyszerű felállva és egészen megütődöttnek látszott. — A gondolat, hogy egy ártatlan szívet kelle elzuznia miattam, e percben szerfölt nyomja lelkemet, nem szeretek most rágonodolni. Megyek, azonnal fölkeresem Griseldist és lellem egész szeretetével fogom ápolni e szegény gyermek vérzósívét. Mindent el fogok követni, hogy az begyógyuljon, s én remélem, igyekezetem nem lesz hiábavaló.

— És azzal, a kinek legtöbb szenvedést okozál, mitse gondolsz? Hagyd őt tovább is a reménytelen szerelem marcangoló kínjaival tépelődni? Te szeretted őt, zseresd tehát úgy, mint a boldogító érzeménnyel valódi üdvé kívánja. Tudod mit? Ma gyönyörű őszi nap van. Majd este felé lovagoljunk ki a Maros-partra, tudod? csak ketten! Ott fogjuk találni ná, én jól állok róla. No s?...?

Saphira habozott, de végre, némi küzdelem után, tétovázva mondtá:

*) Lásd a Kolozsv. Közlöny 43-dik számát.

esegtet bő esztendővel; de a növények egyik csapása, a hernyó, meglehetősen bőségben jelent meg erdeinkben s gyümölcsfaikról rálegódnak. Mert mi még alig szoktuk fáinkról letisztogatni annak idejében a hernyófészket. Aztán meg ha egyikünk letisztítja is, a másik szomszéd elrejteli, s az aztán a legnagyobb bosszúság, hogy a már lekopasztott fákról át-más az életfentartási ösztönétől üzetett hernyó, egész sereggestül, a közeli zöldelő fákra, és így a jószágok gazdát is közömbössé teszi; — hanem a divat, állítólag, meghozta már a hernyók elleni védszert, nevével együtt. Öltöztetésük krinolinba fáinkat, ők hálából aztán hasznát hajtának, s a krinolin pedig nemcsak a férfiaknak, hanem még a hernyóknak is halálos elenséggé válik.

A sertes és szarvasmarha-tenyésztés igen leszállott, minnek oka az, hogy most az időjárás szépen kiforgatta számításainkból zsebjeire fűresen kálkúló gazdáinkat; mert Sz.-Györgykor még olyan volt a kaszáló, mint téli időben, s a fű még most se nagyobb rajta háromujjnyál. Az ugar pedig, melyen labas-jóságaink szokták magokat az éhségben állhatatosan gyakorolni, oly kopár, mint mikor leszántják a földet.

Erdeinkben sincs semmi legelő, mert itt sokhelyen az erdőt szakták pascuumnak használni. Ugy, de rossz számításból, hogy bujább legelőt nyerjenek, némely rossz akaratu, se törvénnyel, se tulajdonjoggal nem gondoló emberek, egész vonalon felgyújták az erdőket, és a tűz sok helyeken tömördek károkat tett, egész fiatalosok kiégtek, s a tűz a harmadik határ erdejébe is átcsapott.

Erdeink legnagyobb része, magánosok vagy több birtokosok tulajdona lévén, a faizás és legeltetés könnyebb eszközlése végett, a felszabadult jobbágyság azt a praktikát vette elő, hogy meggyújtja az erdőt és hagyja égni minden megakadályozás nélkül. Boldogtalan gondolat! látszólag haszonért a valódi, bár későbbi hasznát feloldozzák, s készek egy-két hónapi legeltetésért s holmi galyak hasznáért több éveken át vagy drágán szerezni meg a menyiségében megfoglyakozott fát, vagy éppen nélküle ellenni. Az új erdő-törvényt ugyan tán csak a jegyzők tudják. Mégis csak nagy dolog az a rosszakarát, neveléshiány, tudatlanság, mely a köznépet itt még oly átkosan nyomja. Esmelánczolatnál fogva — bocsánat — de nem hallgathatom el, hogy mégis népiszkolaink nagyobbára mindazon régiek maradványa, mint a hogy a hajdani jobbágy-nagyapák idejében volt, úgy, hogyha azok feltámadnának történetesen, nem sok változást találnának rajta, mind a tanításra, mind az elrendezésre nézve; vegyük sorba bár, s alig találunk félig kielégítő — iskolánál mondható szobákat, s a törzskép kiegészítésére tegyük oda, magának a tanítónak épített lakosztályt, recte békalyukat, s előttünk áll az a szent hely, honnan az emberiség üdvé, jólété, a vallás erősülése, a nemzet felvirágzása, egyszerűen minden boldog ohajtás kell, hogy kiadódjon, s melyhez oly sok szép dolgok létrejötté, virulása van köve, hogy onnan a jövendő nemzetpolgár vigyen magával tudományt, izlést és szívnemesedést, épp oly kíváncsian, mintha valaki jó művész akarna fiát képezni, s Olaszország helyett elküldné az erdélyi oláh falvakba építészeti és freskó-képek tanulmányozására végett, és tanulna építészeti és képeket illő diszben előállítani, mint a minőt látott, de a szépről, jóról fogalma se volna.

r. l.

KOLOZSVÁRI NAPLÓ.

== Ngos. és főtiszt. Dr. Fesztl Károly prépost s r. k. cs. iskolatanácsos ur, az erdélyi magas helytartótanácsnál, hivatalos útja folytán, Dézs és Szamosújvár vidékeiről mult hó 31-dikén estve városunkba érkezett, s legott másnap (jun. 1.) működését az ájtatos tanítórendiek helybeli tanodaiban megkezdette, s folytatja bezárólag ugyanazon nyolczosztályu tanintézetben f. h. 4-ig. Azután a rom. kath. elemi s városi iskolákat és magán nevelőket vizsgálja meg. — Üdvözlőjük körünkben a derék egyházi férfit s lankadatlan buzgalmu hivatalnokot; hisszük, hogy a nevelés érdekében mind inkább feltűnő éberség és figyelem meghozandja az ohajtott gyümölcsöt — egy vallásos és alaposan művelt nemes nemzedékben. Adja Isten!

== A magyar általános biztosító intézet ellen a bécsi lapok néhány egész írtóháború kezdett, sőt annyira mentek némelyek, miképp egy rőpirát is küldöttek szét a magyar néphez német nyelven, felvilágosítási akarca minket, mint jámbor ártatlan boldogtalan nemzetet, hogy nem szükség pártolnunk hazai biztosító intézeteinket, mert hisz ott a trieszti stb. — Mi azonban oly kisszerűek és gyámoltalanok vagyunk, hogy az erdélyi kölcsönös, és a magyar általános, s illetőleg a marosközéi megyei ilyféle intézetekhez inkább ragaszkodunk, és pedig nem azért csak, mert hazaiak, de azért főként és kiválólag, mert ezen intézetekben sokkal olcsóbban biztosíthatunk. Itt pedig a kérdés csupán csak ez. — Nem mellőzték

el az illetők feltékenységi epességökben, még azzal is gyanúsítani a magyar biztosító intézetet, hogy az egy ország nemzeti agitatio középontja már. Ha valahová egy közös gyapju-raktárt állítanánk, tán arra is mindjárt a nemzeti agitatio színtér ruháznánk. Mig a többi tartományok intézetre intézetet állítanak, mi sohasem gyanúsítottuk őket azzal, hogy a monarchiában ezáltal nemzetiségök érdekében agitatio kezdnek. Ily botorságot a magyar józan esze nem állít. Mi jól tudjuk, hogy minden biztosító intézet egy nyereszkedő intézet, ha nem a kölcsönösség elvén alapul, — s ha az a kérdés, hogy a trieszti vagy pesti intézet nyerjen-e rajtunk, a felelet csak az, nyerjen az, a melyik mérséklettebben akar nyerni, és bizony győződjének meg hazai vállalatunk ellenségei, miképp a magyar sokkal kevésbé kiskoru, mintsem a hogy ők képzelik, és ha vásárolni akar, nem tartja már a német vagy angol portékat csupán azért jobbnak s drágább áron is megvásárlandónak, mert az német vagy angol. — Hogy egy nyereszkedésre épített társaság félti a konczot egy más hasonlótól, ám feltse, azt megengedjük; de azért ne mystifikálja a nemzetet. Mi csatlakozunk ahoz, a melyikhez nekünk tetszik, a melyiket legutányosabbnak s legbiztosabbnak találjuk; de bizony higgye el azt minden bécsi lap, hogy mi nemzeti entusiasmusunkat nem fogjuk soha semmi pénz-vállalat szibásvására kitenni. Jámbor de mivelletlenség vagyunk, kik nemzeti érdemünk öntudatát szívünkben és arczainkon is hordozzuk; de éppen nem oly félkegyelműek, hogy a megváltás vezér-csillagát valamely börze-csarnok kupján keressük. — Hazánkfiainak azt mondjuk ez egész kérdésben: senki által el ne ámitassák magokat, biztossítsák ott vagyonukat, hol legutányosabban biztosíthatják; ez pedig hazai intézeteinknél történhetik.

== Mocsári György gymnastikus, itten a Tivoli vendéglőben, a vívótézet termében, gymnastikai iskolát nyitott, hol már néhány nevedék elkezdett gyakorlati órákat venni. A havi díj 1 frt 30 kr. naponként egy óráért, s gyakorlati délutáni 5, 6 és 7 óra közt tartatnak. A testi ügyesség kifejtése egyik főkölléke lévén a férfias nevelésnek, ohajtanók, ha a szülők ezen intézetre kellő figyelmet fordítanak, hola 9—10 éves gyermekektől fel 20 éves fiatalokig a testi erő és ügyesség kifejtésére kellő gyakorlatot szerezhetnek.

== Mint mondják, a városunkhoz közel fekvő egy helységben a marhavész kiütött. Május 31-kén déltájtt itt helyt Kolozsvárt is két tehén, egyik a határban, másik haza-jövetel alkalmával, de ugyanazon egy óra alatt veszték el hirtelen. — Ez eset alkalmából ajánlható az illetőknek, a különben is elszegényedett barom-tartó gazdákat, közvetítőleg az egész közonségtsajtólag érinthető marha-vész megelőzésére intézkedéseket jó előre megtenni. Az elővigyázat sohasé árt.

== Városunk határán az időhöz mérten, a termények állása még csak közepesnek se mondható. Némely helyt csak megjár, de tiz annyi helyt letarolt az egész táj. Sok jó birtokos gazdák öszvetéseiket felszántani voltak kénytelenek. A szőlők nagybárra kipusztultak; ha csak az új jövések nem adnak valami termést. — Gyümölcs lett volna, ha a hernyók nem pusztítanak. — S ezeken felül még van egy, mi leginkább pusztít, és ez a kolozsvári határon már ős idők óta elhírt praevicatio. — Ha rendes mezei rendőrségünk lenne, ezen utolsó bajnak könnyen elejét lehetne venni.

Nyilvános köszönet.

(Beküldetett). — B. Jósika Lajos ur ő nagysága, az erdélyi cs. k. urbéri főtörvényszék elnöke, udvari tanácsos, cs. kir. kamarás és a szent István-rend lovagja, városunkból a köz-haza szent ügyének előmozdítására eltávozó, jótékonyága és nemes szívének szép bizonyítványát hagyta azáltal, hogy testgyakordai készleteit, melyek 500 pftnál többet érnek, a kolozsvári rom. kath. nagy-gymnasiumnak nagy-lelkűleg odaajándékozni méltóztatott; miért az örök hála kötelességet szülök és tanuló ifjuság nevében forró köszönetét nyilvánítja a nevezett tanítészeti tanári kara.

KÜLFÖLD.

Azt hittük már, hogy a nagyhatalmak a párisi congressussal beérik, s a lapok nagy részével azon biztos várakozásnak adtuk át magunkat, hogy a francia hajók, az adriai tenger elhagyására parancsot kapva, majd ismét visszaszátnának, a midőn leges-legujabbban azon tudósítás lep meg, miszerint a párisi congressus mellett egy adriai hajógyűlésre is készen kell lennünk, mert a Malta előtt állomásozó angol flottának egy része Lyons admirál parancsnoksága alatt parancsot kapott, az adriai tengerre vitorláznai, s e pillanatban már is britt zászló lobog a francia hajók mellett, a melyeknek visz-

zahívása meg van czáfolva. Már ezelőtt néhány nappal, midőn a két előbb elment francia hajó után még hat hadihajónak Toulonból elindulása jelentve vala, gyaniták több felől, hogy e hat hajó rendeltése volna a két más hajóhoz csatlakozni azon esetben, ha az angol hajóhad az adriai tengeren meg fogna jelenni. Miután már ez utóbbi megtörtént, valószínűleg majd nemsokára hallani fogunk arról is, hogy azon hat francia hajó is megjelent Ragusa előtt. Mi lehet czélja az angol hajóhad megjelentének, a pillanatban, midőn általánosan hívék a francia hajók visszatérését, az angol tudhatja legjobban; semmi esetre nem látszik megnyugtató jelenetnek több nemzetbeli oly jelentékeny hadierők gyülekezése a vészes Adrián, s joggal kérdehetni, mint állhat hát tulajdonképpen a montenegrói ügynek híresztelt elintézése, ha Anglia még most is szükségesnek tartja tengeri hatalmának egy részét ezen ügy miatt — habár elővigyázatból történik is az, — mozgásba hozni, és ha másfelől azt jelentik Párisból, hogy ott nem csak rendeletet nem adtak a hajók visszatérésére, sőt, miután a keresztyének nagyon fel vannak ingerülve és újabb öszvetőköztől tarthatni, a francia hajók jelenléte mind két félre nézve szükségesnek látszik, — hogy t. i. védelmezzék a törököket a montenegróiak és a montenegróiak a törökök ellenében, — vagy inkább szükségesnek látszik a fölkelőkre és Franciaországra nézve? S mit jelent az is, hogy a legujabb sürgöny „Austerlitz“ francia sorhajót is a bresti révől Toulonba utaztatja a földközi tengeri hajóhadhoz?

— A montenegrói kérdés el van intézve, miután a porta eltökélte magát arra, hogy a határszabályzás alapján az 1856-diki állapotot vegyék fel (midőn a grahovo terület a montenegróiak által volt megszállva.) Ezt éneklí legalább a lapok chorusa, s a francia hadihajók, ha saját mulatságuk kedvéért még tovább maradnának is egy osztrák kikötő előtt, semmi esetre se adhatnak okot további aggodalmakra. Mind e látszólag békés kimenetel mellett is kétféle lehet, ha vajjon Franciaország ez ügyben egész eljárása által visszanyert-e sovárgott befolyását Stambulban; ha a kormányok érzés és gondolkodás-módját, a melyek utóljára is csak emberekből állnak, az egyes embereké szerint kell megítélni, akkor ez egész eljárás, a melyről most kezdünk tisztá, s kimerítő tudósításokat kapni, Stambulban mindenestre nem hagyhatott egyebet maga után, mint ama minden megalázással együttjáró keserűtséget, s ilyen vetésből nem könnyen kelhet ki őszinte rokonszenv. Évek óta húzódik a Grahovo miatti viszály a porta és Montenegro közt; már 1853-ban kitörőben volt a fegyveres öszvetőközés, s csak Leiningen gróf küldetése által lön megakadályozva; a porta alkalmasint most se fog vala ismét fegyverhez, hogyha Grahovo a boszniai és hercegoviai lakosok legutóbbi fölkelésében oly szembeötölő szerepet nem játszott volna, ha az a fölkelési főnököket be nem fogadta, s a fölkelőknek a feketebérczikkkel való egyesülési pontul nem szolgált volna.

Csak ezáltal érzé magát a porta a Grahovo elleni mozdulásra kényszerítve, midőn egyszerre csak azon „tanácsot“ vevé Franciaország- és Poroszországtól, tartózkodni minden erőszakos rendszabálytól, s fogadná el inkább a hatalmak közbenjárását. A porta tehát támaszkodva Ausztriának, s — a mi jól megjegyzendő — Angliának is javaslására, visszautasította tanácsot, s maradt előbbi föltétele mellett. Most a nevezett három hatalom együttes jegyzéket nyujta át Ali pasának, hivatalos alakban ismételve előbbi tanácsukat; ámde még ez nem ingatta volna meg a portát szilárd eltökéltségében, ha Angolország, hihetőleg a fenyegető öszvetőközés által megrettentve, hirtelen meg nem változik; az angol ügyviselő Londonból azon utasítást vevé, hagyjon fel a porta harcziat tervének támogatásával, hanem ajánlja annak, habár mérséklettebb alakban is, egy

európai közbenjárás elfogadását; egyszerűen mind a párisi követ lord Cowleytől is sürgöny mene Stambulba az angol ügyviselőhöz, figyelmeztetve azt a fenyegető veszély egész nagyságára, s azon lehetőségére, miszerint azon esetben, ha Angolország az osztrák-török nézetet találná támogatni, Francia- és Oroszország magokra Montenegro függetlenségét fognak kiáltani.

E négyes nyomás alatt a török minisztertanács kétszer gyűlt össze egymásután, hogy az engedékenység, s a nevezett hatalmakkal szakítás szomorú következményei között válaszson. E tündésben az ellenségeskedések felfüggesztése egyelőre még lön határozva, s e határozat a négy követel közöttölvé. Tudjuk már a párisi legujabb sürgönyből, hogy a Montenegro miatti kérdés Stambulban a követek által fog elintéztetni. A portához a Montenegro ellen irányzott seregmozgalmak czélja felől kérdés intéztetvén biztosítá a porta a hatalmakat, hogy a Hercegovinába vonuló hadsereg czélja nem támadás, de hogy is lenne az, midőn töle még a védelem is meg van tagadva.

— Mint multkor jelentők, az értekezlet végre Párisban 22-én öszseült. Azon körülményekből, hogy az értekezlet megnyitása eddig haladt, s hogy a mint a francia kormány, a Cardwell-féle indítvány sorsa felől értesült, gr. Walewskzi az értekezlet tagjait tüstént egybehívta, azt következtetik, hogy Palmerston és társainak visszavonulása igen nyére esett a francia kormány. E nézetet igazolva találjuk egy nagy német lapban, mely Derby győzelmét szintén úgy tünteti fel, mely a francia kormány politikájára nézve kedvező. A tory-miniszterium mérsékelt gondolkodása, s conservatív elve mindazon hatalmaknak tetszik, melyek a béke fenntartását ohajtják. Meglehet, hogy Napoleonnak ez iránt kifejezett vágyai nem a legőszintebbek, de miután a tory-kabinet részéről az értekezleten lényeges engedményeket vár, s Ausztria irányában forralt terveire nézve, állítólag, a tory-kabinetől biztosításokat nyert, örömmel szemléli Derby győzelmét; s a nyugati szövetséggel most Oroszország is egyetért, miután politikájának háttere, hol az Ausztria elleni érzület sötétül, e szövetség által támogatattik.

Az értekezlet nem a nagy congressus-teremben, hanem a miniszteri kabinetben ült össze. Elölül Walewskzi gróf, jobbján egymásután Hübner b., Cowley lord, Hatzfeld gróf, Kisseloff gr., Willamarina marquis és Fad pasa. A betüzerinti sor ezutal is meg van tartva. Benedetti, az értekezlet titkára, az elnökhöz közelálló asztalka mellett ül. A „Moniteur“-nek az értekezlet megnyitását jelentő cikke, mely akként van formulázva, hogy t. i. a meghatalmazottak azon czélból gyűltek össze, hogy „a Dunafejedelemségek szervezésével foglalkozzanak“, az értekezlet tagjainak megállapodása folytán fogalmazott ekképpen. Ezáltal a conferentiát némileg kötelezni akarták, hogy a párisi békekötés által nem érdekelt semmi egyéb kérdést se vonjon körébe, és így valamint a montenegrói, úgy az olasz kérdést se.

A Dunafejedelemségek kérdése, mint írják, nem fog sok nehézséget szülni: az unioról már régen hegedült sz. Dávid, és azon pont is, mely eddig legtöbb kifogásra adott alkalmat, t. i. a két diván együttes tanácskozására vonatkozó pont, mikint hallszik, igen lényeges módosításokon ment keresztül. És így a divános ohajai, mint egy belga lap kifejezi, „egész tisztességgel el fognak takarítani.“

A dunahajózási ügyre nézve két kérdés vala eldöntendő, először a forma-kérdés, azaz, van-e joga a conferentiának az illető szerződést megvizsgálni? Másodszor a lényeges kérdés, azaz, helyeseltök-e a szerződés egyes pontjai? A forma-kérdésre nézve Franciaország enged, a conferentia nem fogja a bíró szerepét ját-

száni, Ausztria pedig a szerződés elleni kifogásokat — a mennyiben alaposak, — külön pótokmányban számba vette, mely tehát a főszerződéssel együtt — a párisi béke értelmében — a konferencia tudomására fog hozatni.

— A Nápolyban történő hadikészületek iránti tudósításokat a francia lapok is megerősítik; csak hogy nem tudni, ki ellen lehetnek azok irányozva, minthogy hírszerint Nápoly a „Cagliari-hajó” ügyében Poroszországgal közbenjárását elfogadta, és Szardíniáról csak nem tehetni fel azt, hogy egymagára ellene szegülhetne a békés kiegyenlítésnek.

— Stambulból máj. 22-kén írják: „A Ramazan-ünnep előestéjén véres ütközet történt a cserkészek és a jekaterinodári orosz helyőrségi csapatok közt, hírszerint ez utóbbiak 500 embert vesztek.

— A grahovói eseményt illető tudósítások egyszeresinél borzasztó részleteket is tartalmaznak a montenegróiak által elkövetett kegyetlenségről. Még szerencsések voltak azon mahomedánok, a kiknek levágták fejüket? nem ok a legsajnálalóbbak! Sokkal szomorubb azok sorsa, a kiknek fülét és orrát és egyéb kifejezhetlen tagját valóban kannibál dühűl levágták. Még magyarázható volna a montenegrói hősök kannibalsága, ha azt egy kemény elnyomás, erőszak által kétségbeesésre juttatott nép követné el, vagy ha hosszas elkeseredett harc járt volna előre. De egyik eset se fordult elő. Áruló módra, nem mint harczosok, hanem mint gyilkosok rohantak ők a békésen elvonuló törökökre, s ez árulás egyike volt a legcsufosabbaknak, melyek valaha történtek. Danilo titkára Delarue a török főhadiszállásra ment, hogy fegyvernagyvágás iránt alkudozzék, meg lévén bízva, hogy a porta biztosával és az európai biztosokkal értekeznek, s felhívá a török parancsnokot, hogy csapataival hozzá csatlakozzék s Klobukba visszavonuljon. Husszein pasa elfogadta e javaslatot; de miután tábori sátrait a grahovói területen vissza kelle hagynia, ezért Danilotól azt kíváná, hogy sá-

rainak nembántása biztosítottassék. Ez meg lön igérve és Delarue írásbeli nyilatkozatot adott, melyben a török tábor sérthetlenségét ki lön mondva. De alig voltak a törökök visszavonulóban, reájok rohantak a montenegróiak, lemeszárlák őket és felpredálák a táborát. Ez tényállása azon eseménynek!

— Ali-pasa 13. és 14-kén visszaadhatta volna ugyan a montenegróiaknak a kölcsönt, reájok rohanhatván a zsákmánnyal rakott kucziákra s a többi Montenegro délkeleti részéből hazasielő csapatokra, s ezek alig kerülhették volna ki a végveszedelmét; de miután a kormányzó Abdi-pasától Skutariából parancsot kapott, hogy nyugodtan tartsa magát, hogy a naponként keresztény küldöttségeket elfogadó francia consul felszólalásaira ok ne szolgáltatassék: ezért a törökök vesztesége borszultalan maradt.

— Bombayból ápril 24-kén írják: Luknóban és körüli a rend helyre van állítva, a polgári kormány rendezése gyorsan halad. Sir Colin Campbell Futtiggarba készül a lázadók ellen Rohilcundban. Nana Sahib 17,000 emberrel és tüzérséggel Bareillybe érkezett s díjt tön Canning fejére.

— Máj. 14-kén az Alexandriából jövő vasutat több személyszállító kocsija a Nil folyó Rosette melletti ágán áthaladása közben szerencsétlenül járt. A chemet-pasa, herceg, a legközelebbi trónörökös, egy bása, egy bey s 10—20 más utazó halva maradt; Halim-basa könnyű sebet kapott.

UJ POSTA

A Montenegrot illető alkudozásokra nézve, mint látszik, még csak abban se történt tökéletes megállapodás, hol és miképpen kezdenek a dologhoz. Kezdetben Bécsben kell vala ezen alkudozásoknak megindítani egy külön bizottmány által, de a porta nem akarván, hogy oly szint vegyen a dolog, mintha két független ha-

talom közti közbenjárás forogna fenn, azt kívánta, hogy Konstantinápolyban, még pedig a török kormány s a közbenjáró hatalmak képviselői között folyjon az alkudozás. Párisban egyelőjén kedvezőleg fogadják e kívánatot, semmi kilátás se lévén arra, hogy Párisban döntések el az ügy, legalább is ki akarják kerülni azt, hogy Ausztriának valamely kiváló szerep juthasson, sőt a „Patrie” csak azt se akarta megengedni, hogy az Ausztria és a porta között 1853-ban kötött szerződés vétessék az alkudozások alapjául, e megtagadás indokául azon egyetlen phrasisal állván elő, miszerint e kérdés nem török-ausztriai, hanem „európai.” E gondolatot ugyan némileg ismét eltértek Párisban, s bár távol vagynak attól, hogy Bécsset fogadják el tanácskozási helyül, de Konstantinápolyal sincsenek tökéletesen megelégedve, s általában úgy látszik, magok se tudják igazán, hogy tulajdonképpen mit akarnak, vagy talán igen jól tudják, csak az hozsantja a párisi areopagust, hogy az ő hangadását a világ nem akarja elismerni.

Az angol hajóhadnak az adriai tengerre menetétlő drügyl veszít Párisban, hogy a francia hajókat is ott hagyják, mintha nem éppen a francia hajók ott maradása volna sajátlag az oka az angol hajók odamenetelének. Hol legyen e perczen a Toulonból kiindult többi hat hajó, aziránt semmise hallszik, de a mint látszik, az ugynevezett középtengeri flotta valami különös czélakra látszik kijelölve a közelebbi jövőben. Lyons admirál, a ki Angliából két hadihajót vár, egy gőzgyunaszád által azokhoz azon utasítást tette, maradjanak további rendeletig Gibraltárban, mint-hogy a francia középtengeri hajóhad által valami „demonstratio” van Marocco ellen célba véve. Nem tudni, valóban mit akarnak a francziák a marocciaknak demonstrálni, s az egész talán csak álczaul szolgál egyéb czéljaik palástolása végett, a melyek e pillanatban még tisztán nem láthatók; mindenesetre gyanusnak tűnik fel e látszólag czéltalan jóvén-menés, e bizalmatlan örködés, a melyet különösen a nyu-

gati hatalmak egymás ellenében gyakorolnak.

S ki ellen vannak azon angol hajó hadi készületek, — a francia ellen-e vagy nápoly ellen? — mikről a „M. Advertiser” írja: „Az admirális lordjai rendeletet adtak ki, hogy mindazon hajók, melyek a különböző arsenálokban felszerelés alatt vannak, oly állapotba helyeztessenek, hogy kivétel nélkül a tengerre szállhassanak. Az egész tartalék gőzhajóhad, s több ágyunaszád rendeletet kapott, hogy gyorsan készüljön. A munkások legnagyobb sietséggel dolgoznak ezen hajók felszerelésén, melyek, mint mondják, azon alkalommal, midőn I. Napoleon szobrának felszentelését ünneplik Cherbourgnak, a dunák körül lesznek összerendezelve.”

Máj. 26-kán ment végbe a második értekezleti ülés. A „Moniteur” szerint az értekezlet ismét a dunafejedelmességek szervezésének kérdésével foglalkodott. Több részletek még nem szivárogtak át a közönség közé. A másodrangú diplomáták közt folytatott beszélgetésekből az tűnik ki, hogy az unio ügyéről Franciaország még most sem mondott le végképp, s benne ezen utopia még folyvást buzgó védőre talál.

A nápolyi kormány Angliának kárpótlási követeléseit visszautasította. Az angol sajtó egy része azt kívánja, hogy Anglia Nápoly ellen visszatörő rendszabályokhoz nyuljon. A „Cagliari-hajó” ügye még oly szírt, a mely megkísérti a Derby-kabinet hajóját, ha elég szilárd-e.

Szent-Pétervárból máj. 28-kán távirják: „A kis Tsetsna összes lakossága, 12—15,000 lélek, az orosz csapatok védelme alatt áttelepült Oroszországba. Valamennyi aulok fölégettettek. Shamil új-haderőket gyűjt, de szemmel tartatik.

Bécsi börze. — Május 30-kán. Erdélyi urbéri papir 79³/₈. Magyar urbéri papir 81¹/₂. Nemzeti kölesön 83³/₈. Arany 8. (darabja 4 frt 52³/₁₀ kr) Ezüst 4³/₈.

Felelős a szerkesztésért BERDE ÁRON.

Urbékkárpótlási töké-utalványozás.

A kolozsvári es. kir. megyei törvényszék után febr. 27-ről 1858. Keceli Albertnek kor-pádi birt. után 1498 ft 28³/₈ kr. — Miske Pál és András örökösének hagyási birt. után 181 ft 58³/₈ kr. — B. Jósika Pálnak felső-peterdi, kisoklosi birt. után 3105 ft 22³/₈ kr. — Cserei Anna özv. Cserei Farkasnénak m. bogádi, m. indali birt. után 27.5 forint 48 kr. — Czako József örökösének, ugyint Czako Mária Medgyes Lajosné, Czako Zsuzsanna Pécsi Imréné, Czako Kata Kereszties Károlyné, Czako Klára

és Antalnak sz. Andrási oláh-ujfalvi birt. után 1677 ft 30 kr. urb. kárp. töké és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók jun. 15-dikéig. Tárgyalási nap auguszt. 16-ka délelőtt 9 órakor.

A kolozsvári es. kir. megyei törvényszék után márcz. 13-ról 1858. if. Ajtai Györgynek novalyi, mocsai birt. után 1211 ft 15 kr. — Meyer Lázárnak balaházi, kendermezei birt. után 939 ft 48³/₈ kr. — ugyanannak kendermáli, vármézei birt. után 10278 ft 34³/₈ kr. — ugyanannak rákosi birt. után 422 ft 19 kr. urb. kárp. töké és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók jun. 30-ig. Tárgyalási nap szept. 1-je d. e. 9 órakor.

A kolozsvári es. kir. megyei törvényszék után márcz. 13-ról 1858. gr. Teleki Julia özv. Tisza Lajosnénak mező-nagy-csáni, ivánfalvi (kakova) birt. után 12713 ft 17 kr. — Ajtai Péternek mező-dombi birt. után 719 ft 48³/₈ kr. — Felszegi Borbára Boér Ferencz-nének faragói, oláh-ujfalvi birt. után 1652 ft 30 kr. — Dávid Gergelynek szurduki, kakovi birt. után 641 ft 3³/₈ kr. — gróf Lázár Dénesnek szász-erkei, oláh-solymosi, barátfalvi birt. után 8418 ft 35³/₈ kr. — gr. Lázár Dénesnek sorlingi birt. után 4290 ft 14³/₈ kr. urb. kárp. töké és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók jun. 30-ig. Tárgyalási nap aug. 31-dike d. e. 9 órakor.

A károlyfejevári es. kir. megyei törvényszék után márcz. 27-ről 1858. Pálfi Julianna Marosi Józsefnének veregyeházi birt. után 443 ft 24 kr. — Vizi Farkasnak geszei birt. után 672 ft 30 kr. — gr. Béli Györgynek m. lapádi birt. után 1197 ft 6³/₈ kr. — id. gr. Teleki Domokosnak alamori, mági birt. után 24392 ft 33³/₈ kr. — czelnai, sárdi birt. után 2286 ft 59³/₈ kr. urb. kárp. töké és járuléka utalványoztatik. A követelések beadandók jun. 30-ig. Tárgyalási nap szeptemb. 7-dike d. e. 9 órakor.

MAGÁN HIRDETÉSEK.

HIVATALOS HIRDETÉS.

(451) Sz. 2428 1958. K. I. Idézés!

A folyó évi katonai vizsgálatra meg nem jelent következő katonai kötelezettek:

Az I. osztályból, kik 1837. születtek.
Sorsszám. 148. Flora Stefán, nagy-kalotai.
177. Purisil Filimon, relyitzeli.
243. Csucsán Nyikula, nyiresi.
285. Illután Toma, nagy-almási.
307. Krisán Flora, kásapataki.

A II. oszt. kik 1836. születtek.
67. Brindás Onutz, botsi.
69. Déési Albert, kalota sz. királyi.
74. Roska Toma lupu, rogoseli.

A III. oszt. 1835. szület.
9. Peukó János, nagy-almási.

A IV. oszt. 1834. szül.
16. Kásza Juon, botsi.

VII. oszt. 1831. szül.
3. Pável Todor a szimi-gyurkuzai.

Idéztetnek, oly kijelentéssel, hogy ha benn a hazában léteznek egy, ha pedig kívül három hó lefolyta alatt ezen es. kir. járási hivatalnál magokat jelentsek, ellenesethen az unjocozási rendszabály 35. §-sa fog ellenük alkalmaztatni.

Bánffy-Hunyad máj. 20 kán 1858. A cs. kir. járási hivatal.

Valódi stiriai főnedv, mellbetegek számára.

Kapható Kolozsvárt Kozák Eduárdnál.

E valódi stiriai főnedvet egyedül készítője, gráci gyógszerész Purgleitner J. figyelmezteti a t. cz. közönséget, hogy azt ne tévesse össze, a kereskedésben ugyanazon név alatt eléjövő más gyártmányokkal.

E valódi stiriai főnedvet árulják fehér üvegből készült palackokban, melyek felül kúposan vékonyulnak és önkupakkal vannak gondosan bedugaszolva. Mind az üvegen, mind pedig a kupakon rajta van e bélyeg: „Apotheke zum Hirschen in Gratz” és e bétük „JPA.” azon kívül az üvegre ragasztott jegyen a készítő neve van aláírva.

Purgleitner József, készítő. Baktáram Kolozsvárt, KOZÁK EDUÁRD „Katoná” czimű fűszerkereskedésben.

(335)

(3 3)

Hirdetés.

Bonzidai hasznóbérlő Müller Mihálynál van eladó tiszta törökbúza hizott sertések-ből 300, azez háromszáz müzsa jól kiszáradott tiszta szép szalonna, és 320 darab szép hajt; értekezhetni iránta Bonczidán a tulajdonossal.

(439) (3—3)

Valóságos párisi

HERCZEGNŐ-VIZ

Rennard Agostontól. Széplő-pattogzások, foltok és bőrvéresség ellen.

legbiztosabb mosdó,

használati leírással együtt. Ára 48 kr. pp. Kolozsvárt található csupán.

Bányai Károly kereskedésben.

Ugyisint párisi kelék, fűsók, illatszerek, író-eszközök, porcelán-edények és minden fűszermük a legutányosabban szolgáltatnak.

(421) (4—1)

Stein János-nál Kolozsvárt és Wittich József-nél M. Vásarhelyt kaphatók:

Népszerű törvény kalauz a közéletbe vágó legfontosabb új törvényeknek, nevezetesen az urbéri földteleh-mentesítési cs. k. nyilt-parancsoknak, a váltószabályoknak, peres ügyeken kívüli jogügyletekben eljárás iránti utasításnak, a városi, s síkföldi cseléd rendtartásnak népszerű előadása. Különösen, falusi jegyzők, néptanítók, gazdasági-tisztek, községek és czéhek előjárói, mestereberek, mezőgazdák, s minden a törvényekben kevésbé jártas honpolgárok számára, ára kemény táblába köté 1 ft 20 krp.

Kempelen Győző magyar nyelv-tani gyakorló-könyv, ára 30 kr.